

Man kan gå i mørket i sinnet, og der møte bare mørke, mørke rom, nye mørke rom og så ennå mer mørke, innenfor vegger av angst. Hva gjør man da? Kan man komme seg opp fra skyggenes dal? Kan man grave seg opp som en meitemark, bare la mørket passere gjennom til man når ut i lyset?

Det er noen grenseland mellom fruktbart, levende, indre mørke og et nedtrykt, stillestående og deprimert mørke.

Det gode mørket kan være som de beste høstkvelder, når det er varm i lufta og mørkt, nesten eksotisk og man står på en høyde i naturen, ser utover og oppover, for øynene trekkes mot lys. Da dirrer samme forventninger i mørket og himmelrommet som i sjelen og lengselen. Det gode mørket er fylt av sammenheng og samhörighet.

Det er også et annet mørke, bare en millimeter unna. Et mørke nesten uten liv og bevegelse, et mørket av tyngde og der man bli holdt fast og over det mørket er ingen funklende stjernehimme. Ikke noe som drar videre wellere løfter, bare det å bli holdt fast, som man er fanget av usynlige vegger.

Det er et fruktbart mørke, med muligheter i sitt skjød, så er det sjelens mørke natt, der spøkelsene lever og dørene er ssom låst utenfra. Der utenfor er det man kaller verden, det man ikke har tilgang til og ikke kan, klarer eller tør gjøre noe med.

Ordet depresjon kommer av beskrivelsen av en nedsunken del i et landskap. Det er altså som en vandring i skyggenes dal.

Kan trommereiser ta en inn i dette nedsunkne landskapet? Og kan trommereiser ta en ut av mørket, om man har havnet der?

...forts...